

BOGOLJUB V TUJINI

števil. 4., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, 27. julija 1947.

KAZNOVAL BOM NJIH GREH S DALICO SVOJEGA USMILJENJA PA JIM NE BOM ODTEGNIL...

(Ps. 88.)

Dva moža sta šla po cesti. Razmotrivala sta vzroke gorja, ki je pretekla leta zajelo ves svet. Tudi sama sta začutila gorje: strah pred smrtjo, internacijo, zapore, ločitev od družine, skusila trpljenje družinskih očetov, ki so nasilno izgubili enega ali več otrok; videla smrt nedolžnih, poslušala jok otrok in starcev, s strahom sta govorila, kaj še pride.

"Ko bi ti vedel, kako je bilo hučo, ko so mi ubili najstarejšega sina! Nisem jokal zlepa. Takrat pa bi rad, pa nisem mogel. Prehučo je bilo. Vse se je podiralo v meni. Zdelo se mi je, da ni Boga. V srcu me je težilo. Nisem mogel ne moliti, ne govoriti. Kot brezumen sem hodil okrog, misleč, da je konec sveta. Veš, če bi res ne bil trdno prepričan, da je Bog, bi takrat znorel."

Sosed mu je še bolj zagrenjen odgovorjal: "Po teh krivicah in strahotah kar ne morem verjeti, da bi bil Bog pravičen."

A prvi ne utihne: "Večkrat sem se v teh časih spomnil moje rajne matere - Bog ji daj večni mir -, ki so mi tolikokrat rekli: "Miha, ne pozabi, da je Bog pravičen in usmiljen, četudi se bo tebi zdelo drugače. Ko bo mene že zemlja krila, boš videl veliko krivic na svetu, a ne pozabi takrat, da je Bog še vedno pravičen in usmiljen!" Na te materine besede sem se večkrat spomnil, pa mi je bilo lažje."

Marsikdo podobno modruje kot ta naša trpeča očeta. Nekateri nosijo junaško pezo življenja v živi zavesti, da je Bog nad nami. Drugi pa se zagrenjeni obračajo proč od Boga, ker se jim zdi, da Bog ne pokaže svoje pravičnosti. Pozabljajo pa pri tem, da je Bog ne samo neskončno pravičen, ampak v enaki meri neskončno dober in usmiljen.

V zadnji številki smo razmišljali o božji dobroti. Danes pa pogledjmo, kaj nam govori nauk o božjem usmiljenju.

Na straneh sv. Pisma najbrž ni nobena božja lastnost tolikrat poudarjena, kakor božje usmiljenje. Nobena božja lastnost nam ne da toliko tolažbe, poguma moči, za čelo kakor prav nauk, da je Bog usmiljen.

Če bi bil Bog neusmiljen kot smo ljudje?

Kaj bi bilo z nami, če bi Bog ne bil usmiljen? Umrli bi v grehu in šli v večno nesrečo. Kaj bi bilo z menoj, če ne bi Bog usmiljeno govoril: "Nočem smrti grešnika, ampak, da se grešnik spre-

obrne od svoje grešne poti in živi." Sv. Pavel govori o Očetu usmiljenja, ki je bogat v usmiljenju.

Naša tolažba je usmiljeni Bog, o katerem je dobri Jezus govoril: "Povem vam, da bo tako v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devetindevetdesetimi pravičniki, ki ne potrebujejo pokore." Tako se veseli usmiljeni Bog, če najde izgubljeno ovco in se izgubljeni sin vrne k Očetu.

Jezus med grešniki...

Jezusovo življenje je polno dokazov neskončnega božjega usmiljenja. Ko je kot komaj rojen otrok bežal v Egipt, je usmiljeno čakal spreobrnjenja svojega preganjalca Heroda. Ko je učil med ljudmi, je z besedo in zgledom kazal na neizmerno usmiljenje. Kako lepa je prilika o izgubljeni ovci, ki je zašla. Pastir jo išče poln usmiljenja, dokler je ne najde. Kaj drugega je hotel Jezus povedati v neizmerno lepi zgodbi o izgubljenem sinu, kakor živo naslikati usmiljeno srce nebeškega Očeta do grešnika. Tisto božje usmiljeno Srce, ki trpi, ko se sin poslavlja od očeta, ki kravi in čaka in hrepeni, da bi se otrok vrnil spet nazaj. In ko se otrok skesan vrne iz puščave greha, oče pozabi vse otrokove žalitve. Sinu da takoj oblačil, pripravi veselico od veselje, da se je izgubljeni sin vrnil domov. Mi pa smo podobni starejšemu sinu, ki o svojem spreobrnjenem bratu ni hotel slišati.

Jezus ni zavrgel nikdar skesanega grešnika. Saj je prišel iskat, kar je izgubljenega in reševati, kar je na poti pogube. Zato je zahajal med grešnike in cestničarje. Vsem, ki so se nad tem pohujševali, je govoril: "Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni."

Ko so prinesli k ozdravljenju hromega, mu usmiljeno odpusti grehe. Žene, ki je bila zasačena v prešuštvu, ne obsodi. Usmiljeno ji govori: "Pojdi in ne greši več!" Marija Magdalena je slišala besedo: "Odpuščeni so tvoji grehi." Petru je na veliki četrtek usmiljenje skazal, ko mu je padec odpustil. Desnemu razbojniku je na križu usmiljeno govoril: "Resno, povem ti, danes boš z menoj v raj." In predno je zatisnil v grozni muki telesne oči, je s križa za svoje žalivce, morilce, sovražnike usmiljeno prosil: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo."

Ali velja to za vse grehe?

"Vse to in še več sem bral o usmiljenju božjem v sv. pismu. A tam je tudi napisano, da se nekateri grehi ne odpuste ne na tem, ne na drugem svetu. Torej Bog le ne odpušča vseh grehov. Božje usmiljenje le ni neskončno in neizčrpno." Tako bo rekel eden in drugi.

Nauk katoliške Cerkve o božjem usmiljenju je jasen: Vsak greh Bog rad odpusti. Človek ni zmožen narediti toliko grehov, pa naj bi šli v milijone in milijone, da bi božje usmiljenje ne moglo ali hotelo odpustiti. O enem grešniku pa govori Gospod, da ne more dobiti odpuščanja; in to je zakrknjeni. Ta n o č e nobenega odpuščanja. Kdor noče priznati, da je z grehom zaslužil kazni, žalil Boga, ta sam sebi zapira vrata božjega usmiljenja.

Vsak drug grešnik pa more s psalmistom peti vsak čas: "Hvalite Gospoda, ker je dober, ker vekomaj traja njegovo usmiljenje."

To božje usmiljenje pa traja samo do človekove smrti. S smrtjo se začne samo božja pravičnost.

Pa so le pomisleki...

Otroci so imeli nekoč v šoli tale pomislek proti božjemu

usmiljenju: Če je Bog neskončno usmiljen, zakaj vrže v pekel človeka, ki je vse življenje lepo živel, a nazadnje padel v prvi smrtni greh in v njem umrl? Dočim desnega razbojnika, ki je vse življenje Boga žalil, ni zavrzel. A je vendar desni razbojnik več hudega Boga in ljudem naredil. Kako je to možno spraviti v sklad z božjim usmiljenjem?

Ne samo otroci tudi odrasli imajo mnogokrat tak pomislek. Ali katoliški nauk res tako uči? Da, res je tako. Nauk je jasen: Vsak, ki umrje v smrtnem grehu, bo pogubljen. Kdor umrje brez smrtne-ga greha, ne bo pogubljen.

Mnogi bodo rekli: ali ni nepravilno in neusmiljeno, ako vse življenje lepo živim, potem pa slučajno padem v smrtni greh in v njem umrjem, pa pridem v pekel. Drug človek pa bo vse življenje živel v grehih, zločinah, hudobijah, pa bo - če se pred smrtjo skesa - zveličan.

Na te dvome odgovarjamo: Pomislek ni povsem upravičen. Smrtni greh ni nek slučaj, blisk na svetlem nebu. Da človek naredi smrtni greh, je moral prej narediti večje ali manjše število drugih grehov, ki so pripravljali pot smrtnemu grehu. Kdor je v s e s v o j e ž i v l j e n j e lepo živel brez smrtnega greha, tak ne bo tako lahko in hitro padel v smrtni greh. Zelo malo je verjetno, da bo ravno tak padel in umrl v smrtnem grehu. Če pa je tako nesrečen, pa bo verjetno prejel milost spreobrnjenja.

Ali ni pravičnost in usmiljenje kot ogenj in voda?

Ni še dolgo tega, ko sta se dva moža pogovarjala neka-ko takole: Pravijo, da je Bog usmiljen. A meni ne gre v glavo, kako more pravični Bog biti usmiljen. Če je pravičen, mora pravično plačati ali pravično kaznovati. In kjer je pravično plačilo oziroma kazni, tam ni mesta za usmiljenje. Pomisli na zločine, ki so se godili pri nas. Tu ni treba usmiljenja, ampak samo pravično plačilo in pravično kazni, pa bo vse prav.

Tako modruje naša omejena človeška pamet. Tudi najpravičnejši sodnik na zemlji ne more popolnoma pravično presoditi zločina. Naše presojanje spada žal k naši omejeni naravi. Zato tudi najpravičnejše sodbe niso nepristransko pravične.

Pri Bogu je drugače. Bog je vseveden, preiskuje srca in obisti pri človeku. Prav zato moremo pričakovati, da bodo pri zadnji obravnavi velikega procesa vsega človeštva, na dan vesoljne sodbe, mnogi zelo razočarani. Prav zato, ker Bog sodi na podlagi svoje vsevednosti, je Bog ne samo pravičen, ampak tudi usmiljen. Človek ni usmiljen prav zato, ker je v svojem spoznavanju omejen. Bog pa vse ve. Samo on popolnoma pozna vsa nagnjenja, zmožnosti, lastnosti človekove. Ve, kaj je človek podedoval od staršev, od starih staršev. Koliko dobrih ali slabih nagnjen je prinesel na svet. Ve, v kakšnem ozračju je rasel in bil vzgajan. Ve, kako je z milostmi sodeloval. Ve tudi, ali bo človek prejel plačilo ali kazni na zemlji ali v večnosti. Prav zato, ker hoče biti po vsem pravičen in ne čez mero strog, in tudi usmiljen, pa ne čez mero prizanesljiv. Bog ne presoja nikogar strožje, kakor zasluži.

Različno gledanje...

Božjega usmiljenja dostikrat zato ne razumemo, ker gledamo na časne, telesne nesreče in dobro življenje na zemlji, prezremo pa dušne dobrine in dušne nesreče. Bog gleda drugače. Bog gleda predvsem na srečo duše in večno življenje po smrti. Če bi mi gledali na življenje z očmi vere, bi videli tudi v telesnih nesrečah in neugodnem

zemeljskem življenju božje usmiljenosti. Bog hoče tudi s časnimi nesrečami - prav zato, ker je usmiljen in dober - človeka večno osrečiti.

Kaj nam pove nauk o božjem usmiljenju?

Misel na usmiljenega Boga nas ne sme zavajati v predrznost. Ljudje pred vesoljnim potopom so se zanašali na poznejši čas. Predrznost so zavračali nasvete božjega odposlanca - Noeta. Predrznost zaupanje jih je pogubilo. Danes božji odposlanci - papež, škofje kličejo, vabijo, kažejo pot. Ali jih slišimo? Ali jih poslušamo? Ali tudi mi v predrznem zaupanju na božje usmiljenje čakamo poznejših časov, da se bomo takrat ravnali po njihovih naukih?

Varujmo pa se tudi druge skrajnosti, da ne bomo v težavah obupali. Božje Srce usmiljenega nebeskega Očeta je odprto vsem in vsak čas. Judež ni zaupal, je obupal, zato ni bil deležen odpuščanja in tolažbe.

Če smo v grehah ali težavah, črpajmo polni zaupanja milost srčnega miru in vdanosti v usmiljenem božjem Srcu. Tam bomo našli mir in moč! A če hočemo biti v obilni meri deležni božjega usmiljenja, moramo biti tudi mi sami usmiljeni do bližnjega po Jezusovem navodilu: "S kakršno mero merite, s tako se vam bo odmerilo."

Končajmo naše razmišljanje o božjem usmiljenju z besedami apostola sv. Pavla, ki je po božjem usmiljenju postal iz preganjalca Cerkve vnet Kristusov borec:

"Hvaljen Bog in Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, oče usmiljenja in Bog vse tolažbe!" (2 Kor 1, 3.)

TIŠTI, KI MI BODO ZADOŠČEVALI DEVET ZAPOREDNIH PRVIH PETKOV S PRVIM SV. OBHAJLOM, NE BODO UMRILI BREZ ZAKRAMENTOV ZA UMIRAJOČE

(Enajsta obljuba Srca Jezusovega).

V malem mestecu v španskih Pirenejih, je živel mlad lovec, ki je z vso strastnostjo živel samo za svoj lov. Vse nedelje in praznike je preživel v gorah na lovu, za nedeljsko sv. mašo se še malo ni zmenil. Boga se ni več bal. Verske resnice je pozabil popolnoma, počasi je v njem ugašala luč milosti, končno je prišlo, kar je moralo priti - popolen moralen propad.

Neko nedeljo popoldne je prišel mimo gorske cerkvice, v katero so z vseh strani vreli ljudje. "Človek bi mislil, da imajo kak poseben praznik", je sam vase godel lovec. "Pogledal bom, kaj imajo."

Iz same radovednosti je stopil v cerkev. Na sredi oltarja je bila podoba Brzmadežne obdane z vencem lučac. Komaj je vstopil, že je stopil na prižnico duhovnik. Lovec je stal kar s puško na rami za nekim stebrom v pohujšanje dobrim vernikom. Eden od možakov je polglasno pošepetal sosedu: "Le kako si upa s puško priti v cerkev." "Že ni čisto pri pravi", mu je odgovoril sosled in

s prstom pokazal na čelo. Lovec se še zmenil ni za to.

Po odpeti pesmi: Pridi Sv. Duh, se je duhovnik pobožno prekrižal, pogledal po poslušalcih in naredil tole kratko pridigo: Dragi v Kristusu!

Današnja slavnost v čast Brezmadežni sem hotel napraviti slovesnejšo kot ponavadi iz prav posebnega razloga. To je namreč zadnji praznik, ki ga bom obhajal med vami, svojimi farani. Jutri bom odšel v Miraflores, kjer bom vstopil v samostan in ostal tam do smrti. Če me vprašate zakaj, vam povem: Hočem srečno umreti in tako rešiti svojo dušo...

Potem je povzdignil glas: "Moji ljubljeni farani, rešite tudi vi svoje duše. Amen."

Nič več ni spregovoril. Odšel je s prižnice, pokleknil pred oltar in pustil farane pod vtisom velike ginjenosti in resnosti, ki so jo povzročile njegove besede.

Teh par besed je zadelo tudi lovca. Klic: "Rešite tudi vi svoje duše", ga je v dno srca pretresel.

Mislil si je: "Ta častitljivi, tako vestni duhovnik se tako boji za rešitev svoje duše, da bo šel v samostan, da bo bolj gotovo srečno umrl. Kaj bo pa z menoj, ki se sploh nisem več brigal ne za Boga, ne za dušo." Misel na zadnjo uro, ki za vedno odloči o srečni ali nesrečni večnosti, ga je spreobrnila. Postal je goreč misijonar.

Da, rešiti hočem svojo dušo.

Ena ura je odločilna za to rešitev, odločilna za celo večnost. To uro mora preživeti vsak človek, nihče se ji ne more izogniti. Pride pa ta ura povsem nenapovedano; nihče ne ve kje, kako in kdaj pride.

Zadnja ura človekova je to in ta odloča celo večnost. Če je duša to uro, ko se loči od telesa, v smrtnem grehu, je bilo vse življenje zastoj, zgrešeno. Boljše bi bilo, da bi se tak človek nikoli ne bil rodil, ker bo za celo večnost nedopovedljivo nesrečen in iz te nesreče in trpljenja ni nobenega izhoda več, ker ne bo več nobene smrti.

Kaj vse bi človek dal, da bi dobil čisto gotovo jamstvo, da se bo ta ura srečno iztekla, da bo tedaj duša v posvečujoči milosti. Ko bi se dalo to zagotovilo kupiti z denarjem, odslužiti z delom... Pa ni mogoče.

Ali pa res sploh ni mogoče dobiti tega zagotovila?

Čujte, mogoče je to, pa še niti težko ni. Božje Srce Jezusovo je pokazalo pot, po kateri lahko čisto vsak človek pride do popolne gotovosti, da bo srečno umrl, da bo večnost njegova srečna. Ta pot je: Zadoščevati Srcu Jezusovemu devet zaporednih prvih petkov z zadostilnim sv. obhajilom. Garancija, popolno jamstvo srečne zadnje ure je božja beseda, božja obljuba. Nobena človeška beseda ali obet ne drži tako gotovo kot božja obljuba. To je popolno jamstvo, popolna varnost in zanesljivost. Torej si človek sam lahko s popolno gotovostjo pripravi srečno zadnjo uro in tako večno srečo.

V tej obljubi Srca Jezusovega je vsa Njegova neizmerna dobrota in ljubezen. Več svojim prijateljem in častilcem ni mogel obljubiti.

Čisto na tistem pred svojo vestjo se vprašaj tudi ti, če bi rad srečno umrl. Potem pa pomisli, kaj zahteva za to od tebe Jezus. Nič nemogočega, nič težkega, samo malo truda, ljubezni, žrtve je treba, pa bo cela tvoja večnost srečna.

Če se že nisi, ali se še sedaj ne boš odločil za zadostilno pobožnost deveterih prvih petkov. Ali res nočeš biti srečen. Ali si tako nespameten, da si večne sreče ne maraš tako zagotoviti, da ti ne more uiti. Morda se ti nudi sedaj možnost take zagotovitve zadnjič pred tisto veliko uro, ki gotovo pride in bo odločila za vso

večnost, tvojo srečo ali nesrečo.

Premisli resno te besede. Okleni se rešilne roke dobrega Srca Jezusovega, stori kar želi od tebe, in vso večnost ne boš obžaloval te minute, ko si se za to odločil, vso večnost ne boš mogel pokazati dovolj hvaležnosti Srcu Jezusovemu za to veliko obljubo, ki nam varno in zanesljivo zagotavlja srečno večnost.

SRCÉ NAS TVOJE, MATI, VODI

Pred nami temna pot se vije,
bridkost in žalost nas poljublja,
Brezmadežno Srce Marije
rešitev; zmago nam obljublja.

Brezmadežno Srce Marije,
Ti naše upanje edino,
rešilo nas boš hudobije,
pogube našo domovino.

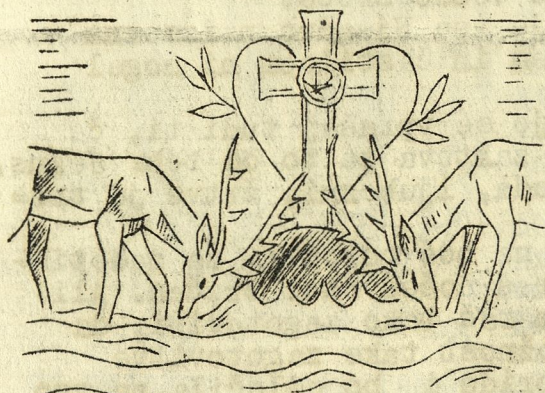
Ne bomo več poti iskali,
Srca nas tvoje, Mati, vodi,
najlepšo pot smo si izbrali,
Kraljica vseh beguncev bodi!

Ne daj Marija, da v tujini
bi pot v nebesa izgubili,
ne daj, da v stiski, v bolečini
Srce bi Tvoje pozabili!

Po Tvojem Srcu bo rešitev
trpečim bratom zasijala,
beguncev prošnja in molitev
oblake žalosti pregnala.

Marija, Ti si obljubila,
da zmagalo Srce bo Tvoje;
zaupamo, da boš rešila
tujine vse častilce svoje.

ŽMLJENJE BOŽJIH OTROK

Kristus o ljubezni do bližnjega.

Kristus pogosto govori o ljubezni do bližnjega. "To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil" (Jan, 15, 12). V svoji velikodušniški molitvi, tik pred trpljenjem, moli: "A ne prosim samo zanje, ampak tudi za vse tiste, ki bodo po njih besedi v me verovali, da bi bili vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi

oni v nama eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal" (Jan. 15, 21). Pretresljiva je ta Gospodova prošnja. Prosi za ljubezen, ki se kaže v edinosti. Ako mislimo na to Gospodovo molitev, ki jo je molil, v dvorani zadnje večerje, ko nam je razodel svojo ljubezen z ustanovitvijo zakramenta sv. Rešnjega Tela, moramo skleniti vsi, ki se hranimo s Kristusom, da bomo odstranili iz svojega življenja vse, kar ruši to edinost. Eno sem s Kristusom, ker je Kristus v meni. Moj bližnji je tudi eno s Kristusom, ker je Gospod v njem. Ako vem, se tega zavedam, bom rad doprinesel žrtve, ki jih zahteva ljubezen do bližnjega.

Z vsakim grehi zoper ljubezen do bližnjega povzročim, da Gospodova molitev za edinost ni vedno in povsod uslišana.

Prvo ljubezen, potem daritev.

"Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam pred oltarjem, in pojdi, da se poprej spraviš s svojim bratom, in potem pridi in daruj svoj dar" (Mt 5, 23-24).

Apostoli o ljubezni do bližnjega.

"Ako kdo pravi: 'Ljubim Boga', pa sovraži svojega brata, je lažnik. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, kako more ljubiti Boga, ki ga ni videl." (I Jan 4, 20).

"Predvsem imejte močno ljubezen med seboj, ker ljubezen pokrije množico grehov". (I. Petr 4, 8).

"Oblecite si torej kakor izvoljenci božji, sveti in ljubljeni, prisrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, milobo, potrpežljivost; prenašajte drug drugega in si odpuščajte, če ima kdo na kom kaj grajati; kakor je Gospod Vam odpustil, tako tudi vi; na vse to pa oblecite ljubezen, ki je vez popolnosti" (Kol 3, 12-14).

"O bratski ljubezni pa ni treba, da bi vam pisal, zakaj sami ste od Boga poučeni, da se ljubite med seboj." (I Tes 4, 9).

"Ker ste svoje duše v poslušnosti do resnice očistili za nehlinjeno bratoljubje, se goreče, iz srca vzljubite med seboj." (I Petr 1, 22).

"Preljubi, ljubimo se med seboj, ker je ljubezen iz Boga; in vsakdo, ki ljubi, je iz Boga rojen in Boga pozna; zakaj Bog je ljubezen... Če nas je Bog tako ljubil, smo tudi mi dolžni drug drugega ljubiti... Ako se medseboj ljubimo, je Bog v nas in je njegova ljubezen v nas popolna." (I. Jan 4, 7-12)

"Kdor pa svojega brata sovraži, je v temi in hodi v temi, in me ve kam gre, ker je tema oslepila njegove oči." (I Jan 2,11).

Ali imamo o ljubezni prave pojme?

Ali pogosto mislimo na nauke Gospodove in na vzpodbudne besede apostolov o ljubezni do bližnjega? Ljubezen je bistvo našega krščanskega življenja, Kadar ni pravega napredka v duhovnem življenju, so največkrat grehi zoper krščansko ljubezen vzrok tega. Zato je dobro, da večkrat pregledamo svoje razmerje do bližnjega. Nam ne sme biti dovolj, da se varujemo grehov zoper ljubezen do bližnjega, prizadevati se moramo za krepost krščanske ljubezni.

LUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

"Kaj to pomeni, otrok, kaj te je prijelo?"

"Oče, saj je to vendar biblija", je prišel jokajoč glasek iz kota.

"Čemu si pa povsod podčrtala Marijo?"

"Kaj naj sedaj naredi? Ali naj pove, - da je vse to radi Krištofa? Ne, tega sedaj še vseeno očetu ne more povedati. V mučni zadregi umolkne in povesi od joka rdeče oči. - Vitez pa vžame knjigo in jo odnese: "Nisi še zadosti zrela, Lavretka, da bi to razumela."

Zalostno je gledala za očetom, saj je bila sedaj knjiga njen edini prijatelj; v njej je namreč brala o "blaženi" Mariji. Na vrtu njenega srca se je v teh urah začel razcvitati rožni popek ljubezni do "blažene" Marije. Zdaj je pa spet noč zagrnila njeno dušo in zvečer je, preden je zaspala, še dolgo pridušeno jokala. Vedno močneje je v njej rasla ena sama želja, da bi imela vsaj eno podobo "Blažene".

"Ko bi imela vsaj eno podobo "blažene" Marije" tako kot jo imajo rimski. Saj bi bila vseeno lahko še dobra evangeličanka, čeprav častim "blaženo Marijo" - saj podobe ne mislim moliti."

Pred dušo ji je stopala ožgana Marijina podoba, ki jo je gosji pastirček čuval kot največji zaklad.

"Čakaj" si misli Lavretka "jutri bom Mirka prosila za podobo. - Dala mu bom srebrni tolar, ki mi ga je dal oče za rojstni dan!" Postala je spet vesela, ter prav nič ni dvomila, da bi ji Mirko ne hotel prodati podobe. - Pa biblija?...No, to si lahko izprosi pri puščavniku. Nerodno in težko je seveda, ker ji je oče zabranil pot k puščavniku, pa vendar lahko tudi piše.

Drugi dan že stoji pri skalni votlinici in čaka, kdaj se bo vrnil Mirko. Poslala ga je s pismom k "zločincu" in medtem, ko je čakala, je ogledovala sveto podobo v votlini. Gosji pastirček se je vrnil, Krištofa pa v koči ni našel. Nekam je šel, zato je Mirko pisemce vtaknil kar za kljuko pri vratih.

Lavretki ni bilo posebno hudo, da se je Mirko vrnil brez biblije, zdaj se ji je šlo predvsem za podobo. Odprla je roko in pomolila Mirkotu pod nos blesteči tolar: "Mirkec!" se mu nasmehne "ali veš kaj je tole?"

(Dalje prihodnjič).